

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/157/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116215125
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2116215125.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Terézie Mecelovej v spore žalobkyne: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 1, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: U. M., narodená XX. C. XXXX, trvalý pobyt: T., o 410,40 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 13. decembra 2018 č. k. 32C/58/2016-115, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej a v časti náhrady trov konania ruší a vec vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zrušil platobný rozkaz č. k. 32C/58/2016-20 zo dňa 9. marca 2017. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 373,38 eur a v zostávajúcej časti žalobu zamietol. Žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 497, § 708 ods. 1, 2, § 709 ods. 1, § 710 Ob. z. (Obchodný zákonník č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov), § 1 ods. 4, § 2 písm. e/, § 7 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. f/, i/, w/, § 10 ods. 1, § 11 ods. 1, 2 ZoSÚ (zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), § 39, § 40, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 2, 3, 5, § 544 ods. 1, 2 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 266 ods. 3 CSP (Civilný sporový poriadok č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov). Vecne zdôvodnil uzavretou zmluvou o vedení účtu, majúcej spotrebiteľský charakter a následne dňa 23. augusta 2013 zmluvou o povolenom prečerpaní, medzi stranami konania, kvalifikovanou ako úverová zmluva podľa § 497 Ob. z. a súčasne zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa ZoSÚ. Žalovaná mala zriadené povolené prečerpanie na účte s úrokom 19,9 %, avšak prekračovala povolený limit. Žalobkyňa v dôsledku uvedeného znížila limit žalovanej na sumu 0,- eur dňa 4. februára 2014. Zmluva o spotrebiteľskom úvere však neobsahovala obligatórne obsahové náležitosti, a to dobu trvania zmluvy, ako ani termín konečnej splatnosti (podľa § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ). Neobsahovala ani poučenie pre spotrebiteľa o možnosti od zmluvy odstúpiť podľa § 9 ods. 2 písm. v/ ZoSÚ. Vyššie uvedené náležitosti boli nevyhnutnou súčasťou zmluvy, pričom poučenie o zákonnej možnosti odstúpenia od zmluvy je základnou náležitosťou, aby spotrebiteľ vedel ako zmluvu ukončiť v prípade zistenia, že sa nesprávne ekonomicky rozhodol. Rovnako je dôležité, aby spotrebiteľ ako slabšia strana vedel dokedy zmluva trvá a kedy môže byť ukončená zo strany poskytovateľa úveru. Dôsledkom absencie obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy, zmluvu o povolenom prečerpaní označil súd prvej inštancie ako bezúročnú a bez poplatkov. Súčasne bolo konštatované, že žalobkyňa nekonala s odbornou starostlivosťou a nezistovala riadne príjmovú situáciu žalovanej, ktorú skutočnosť nepreukázala (vrátane nahliadnutia do príslušného registra úverov žalovanej). Boli preto splnené podmienky pre posúdenie úveru ako bezúročného a bez poplatkov podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ. Žalobkyňa ako osoba konajúca s odbornou starostlivosťou mala zvážiť, či umožní spotrebiteľovi čerpať povolené prečerpanie a po preverení jeho finančnej situácie sa rozhodnúť či úver poskytne alebo nie. Žalobkyňa preto nemala nárok na zaplatenie úrokov vo výške 19,9 % ročne, ako ani 28 % ročne, uplatňované po

zosplatnení úveru. Súd prvej inštancie konštatoval, že posudzoval ďalšiu skutočnosť, či uplatnený úrok z omeškania vo výške 28 % ročne po zosplatnení úveru možno od dlžníka požadovať. Svojou povahou (výškou a spôsobom uplatnenia) ide v skutočnosti o zmluvnú pokutu podľa § 544 O. z., ktorá však nebol individuálne dojednaná a preto ide o neplatné zmluvné dojednanie podľa § 53 ods. 5 O. z., resp. aj podľa § 39 O. z., pre nedodržanie písomnej formy. Žaloba bola preto v zostávajúcej časti zamietnutá (súd prvej inštancie považoval za dôvodný nárok na zaplatenie sumy 373,38 eur). Neprijateľnosť zmluvnej podmienky vyplývala zo skutočnosti, že spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Nárok na zaplatenie úroku vo výške 28 %, povahou zmluvnej pokuty, je dojednaný jednostranne iba v neprospech žalovanej (spotrebiteľa), pre prípad porušenia jej zmluvných povinností. V prípade porušenia zmluvných povinností žalobkyne neexistovala dohodnutá sankcia v podobe vysokých úrokov. Takto dohodnuté úroky boli v rozpore so zákonom. Sumu 373,38 eur súd prvej inštancie vypočítal ako rozdiel vyčerpaných súm úveru a poplatkov za vedenie účtu (celková suma 631,93 eur, od ktorej odpočítal uhradené platby žalovanou v auguste 2013 vo výške 258,55 eur). Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1, 2, článkom 4 ods. 1, 2 a článkom 17 CSP (Civilný sporový poriadok č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov). Úspech žalobkyne súd prvej inštancie ustálil v rozsahu 38,67 % a úspech žalovanej v rozsahu 61,33 %. Nárok na náhradu trov konania preto vznikol žalovanej v rozsahu 22,66 %. Z dôvodu, že žalovanej v konaní trovy nevznikli, súd prvej inštancie rozhodol, že žalovanej nepriznáva nárok na náhradu trov konania (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej len „NS SR“ sp. zn. 6Cdo/544/2015).

2. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa, v zamietajúcej časti vo veci samej a súčasne proti priznaniu možnosti splácať dlžnú sumu v pravidelných mesačných splátkach (o ktorých však súd prvej inštancie vo výroku napadnutého rozsudku vôbec nerozhodoval), navrhujúc jeho zmenu vyhovením žalobe v plnom rozsahu. Odvolanie odôvodnila tým, že všetky zákonom stanovené obsahové náležitosti sú uvedené priamo v zmluve, prípadne v jej súčasťach (všeobecné obchodné podmienky, sadzobník poplatkov, úrokové sadzby). Doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru boli obsiahnuté v bode 8.13 všeobecných obchodných podmienok (povolené prečerpanie sa poskytuje na dobu neurčitú). Uvedené vyplývalo aj z dokumentu Európske informácie o spotrebiteľskom úvere, týkajúce sa povolených prečerpaní, s ktorými sa v zmysle článku 10 klientka pred uzatvorením zmluvy oboznámila. Zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 smernice Rady 87/102/EHS musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. Teda časť náležitostí môže byť obsiahnutá aj v inom dokumente, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy (formulár so štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere). Právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehota, počas ktorej možno toto právo uplatniť a ďalšie podmienky jeho vykonania, vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok, ako aj o výške úroku alebo spôsobe výpočtu, boli upravené v bode 8.13 všeobecných obchodných podmienok. Klient môže odstúpiť od zmluvy o povolenom prečerpaní v súlade s podmienkami uvedenými v odseku 13.2 všeobecných obchodných podmienok. Žalobkyňa poukázala na ustanovenie § 129 ods. 1 CSP, ako aj rozhodnutia odvolacích súdov. Ak sú uvádzané skutkové tvrdenia, ktoré nie sú dostatočne konkrétne alebo nekorešponujú s predloženými dôkazmi, súd ich nemôže posúdiť. Môže len skonštatovať, že nemá k dispozícii dostatok skutkových tvrdení na to, aby v spore rozhodol, či uplatnený nárok je alebo nie je oprávnený. Ak súd nedisponuje skutkovými tvrdeniami, nemá ako v tom okamihu rozhodnúť o zamietnutí žaloby. Súd prvej inštancie rozhodol bez toho, aby žalobkyňu informoval, že považuje jej skutkové tvrdenia za nepreukázané z dôvodov, ktoré uviedol až v odôvodnení napadnutého rozsudku, čím žalobkyňu znemožnil viesť kontradiktórne konanie v podobe predloženia vlastnej argumentácie, ktorá mohla mať vplyv na rozhodnutie súdu a jeho úsudok o neunesení dôkazného bremena. Žalobkyňa ako banka s odbornou starostlivosťou preverila žalovanú ako žiadateľa o úver, s ohľadom na jej schopnosti splácania úveru v zmysle § 7 ods. 1 ZoSÚ. Pri posudzovaní bonity žalovanej žalobkyňa zobrala do úvahy údaje zo Spoločného registra bankových informácií a Nebankového registra klientskych informácií, preverení záväzkov žiadateľa a ich splácania, kreditné a debetné obraty na bežnom účte, pretože šlo o klienta, pre ktorého banka dlhodobo vedie bežný účet, na základe čoho je schopná s odbornou starostlivosťou posúdiť jeho bonitu. Ako dôkaz predložila report zo Spoločného registra bankových informácií a Nebankového registra klientskych informácií, výpisy z účtu žalovanej. K posúdeniu nároku na zaplatenie úroku 28 % ročne z dlžnej sumy, kvalifikovaný súdom prvej inštancie ako nárok zo zmluvnej pokuty, žalobkyňa namietala nedostatočné zistenie skutkového stavu veci a nesprávne právne posúdenie. V ustanovení Všeobecných obchodných podmienok žalobkyne je kopírovaná zákonná úprava, keďže ide

o inštitút prekročenia v zmysle ZoSÚ. Podľa § 2 písm. f/ ZoSÚ prekročením sa rozumie automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte sporiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania. V zmysle bodu 3.12 všeobecných obchodných podmienok nepovolené prečerpanie je automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom banka umožňuje majiteľovi účtu nakladať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na bežnom účte. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby, úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu. S oprávnením banky požadovať úroky za prekročenie počítá práve ustanovenie § 18 ods. 1 ZoSÚ.

3. Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadřila.

4. Odvolací súd podľa § 34 CSP po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne je potrebné vyhovieť.

5. Na základe dohody medzi bankou a majiteľom účtu, banka môže úverovať bežný účet tak, že preplatí príkazy do výšky dohodnutého debetného zostatku. V takom prípade je majiteľ účtu povinný nielen vrátiť poskytnuté prostriedky, ale aj úroky z tzv. úveru.

6. Ustanovenie § 2 písm. e/ ZoSÚ definuje na účely tohto zákona pojem „povolené prečerpanie“, ktorým sa rozumie forma spotrebiteľského úveru, ktorý umožňuje spotrebiteľovi disponovať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku jeho platobného účtu, ktorý má vedený u veriteľa. V ustanovení § 2 písm. f/ ZoSÚ je potom obsiahnutá definícia tzv. prekročenia, ktorým sa rozumie automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte sporiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania.

7. Vzhľadom na vyššie uvedené zákonné definície a kategorizáciu pohľadávok žalobkyne z hľadiska ich možného vzniku, v prípade zamietajúcej časti vo veci samej, je zamietavé rozhodnutie súdu prvej inštancie ohľadom nepriznaných úrokov žalobkyne nepreskúmateľné. Neobsahuje predovšetkým konkretizáciu vzniku a tým aj druhu pohľadávky, t. j. či ide o povolené prečerpanie a v akej výške alebo aj o tzv. prekročenie, prípadne iný nárok, a jej následné subsumovanie pod príslušnú právnu normu (keďže právnu kvalifikáciu žalobkyne súd prvej inštancie nie je viazaný). Od primárneho posúdenia pohľadávky, či ide o umožnenie spotrebiteľovi disponovať s peňažnými prostriedkami v rámci dohodnutého povoleného prečerpania alebo nad jeho rámec, prípadne nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa, potom závisí posúdenie oprávnenosti (dôvodnosti) žalobkyňou uplatňovaného plnenia, vrátane úrokov. Predpokladom je špecifikácia žalovaného nároku, spôsobilá rozlíšenia vzniku pohľadávky podľa dispozície majiteľa účtu s peňažnými prostriedkami (nad rámec zostatku účtu, využitím povoleného prečerpania alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania), prípadne zaťaženie účtu bankou (žalobkyňou) vlastnými pohľadávkami, vzniknutými z iných právnych titulov (nepripustne jednostrannou premenou právneho dôvodu pohľadávky voči majiteľovi účtu).

8. Hoci súd prvej inštancie v prvom odseku odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že žalovaná mala zriadené povolené prečerpanie na účte, avšak prekračovala povolený limit, nároky žalobkyne vyššie uvedeným spôsobom nerozlišil a neposúdil podľa relevantných ustanovení ZoSÚ. V dôsledku toho absentoval argumentačný základ, ktorý by mohol odvolací súd preskúmať, aj vo vzťahu k zamietavej časti napadnutého rozhodnutia vo veci samej.

9. Dôvodnou bola aj odvolacia námietka žalobkyne vo vzťahu ku konštatovaniu súdu prvej inštancie, o nepreukázaní konania žalobkyne s odbornou starostlivosťou (nezisťovaním príjmovej situácie žalovanej), keďže súd prvej inštancie neuviedol na základe akých skutkových tvrdení dospel k tomuto záveru (súd prvej inštancie nevysvetlil, ako dospel k záveru o nesprávnom postupe žalobkyne pri

posudzovaní bonity žalovanej). V odvolaní potom žalobkyňa preukazovala listinnými dôkazmi riadne splnenie uvedenej povinnosti

10. Posúdenie obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy o povolenom prečerpaní, taktiež primárne predpokladá rozlíšenie pohľadávky, na uplatňovaný nárok podľa dispozície majiteľa účtu s peňažnými prostriedkami, a to v rámci povoleného prečerpania a nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania, k čomu nedošlo.

11. Zákon (§ 220 CSP) venuje zvýšenú pozornosť odôvodneniu súdneho rozhodnutia, normovaním obsahových náležitostí. Ide o návod čo má odôvodnenie rozsudku obsahovať, keďže má význam z hľadiska prostriedku kontroly správnosti rozhodnutia, a to zo strany účastníkov konania, ako i vyššieho súdu, ktorý ho bude preskúmať, ale aj zo strany verejnosti.

12. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad sp. zn. I. ÚS 265/05) pokiaľ súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) a článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (napríklad sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04).

13. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky ustanovuje § 220 CSP. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Ústavne konformným výkladom ustanovenia § 220 CSP pritom treba dospieť k záveru, že s požiadavkami v ňom uvedenými je v rozpore aj úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práva na tento argument (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 410/03).

14. Súd, ktorý sa vysporiada s argumentáciou strany konania, nemôže ju pritom odmietnuť len pre nesprávnosť, ale musí uviesť, v čom táto nesprávnosť konkrétne spočíva. Základom pre rozhodnutie súdu sú aj právne normy, ktoré sú na konkrétny prípad aplikovateľné (s ktorými sa súd musí vyrovnáť). Európsky súd pre ľudské práva v rozhodnutí Vetrenko v. Moldavsko (rozhodnutie z 18. mája 2010) uviedol, že opomenutie zaoberať sa podstatnými argumentmi alebo zjavne svojvoľne (arbitrárne) zaoberanie sa takýmito argumentmi, je nezlučiteľné s ideou spravodlivého procesu.

15. S poukazom na vyššie uvedené, rozhodnutie súdu prvej inštancie nezodpovedalo požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Postrádalo argumentačný základ, ktorého správnosť by odvolací súd preskúmal, vo vzťahu k relevantnej argumentácii žalovanej, popierajúcej absenciu konkrétnych obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere a uvádzajúcej tvrdenia o inštitúte tzv. prekročenia.

16. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

17. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude, v intenciách záverov odvolacieho súdu, doplniť argumentačný základ o podriadenie (subsumovanie) preukázaného skutkového stavu pod relevantné ustanovenia právnej normy, predovšetkým ZoSÚ, upravujúceho povolené prečerpanie ale aj tzv. prekročenie, v prípade ktorého je daná jednostranná informačná povinnosť veriteľa vo vzťahu k spotrebiteľovi, týkajúca sa úrokovej sadzby. Predpokladom je rozlíšenie výšky nároku čerpaním

peňažných prostriedkov v rámci dohodnutého povoleného prečerpania alebo prekročenia, ktorým sa rozumie automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania, prípadne iného druhu nároku (zaťažením účtu vlastnými pohľadávkami banky). Od uvedeného potom závisí posúdenie oprávnenosti (dôvodnosti) žalobkyňou uplatňovaného plnenia na zaplatenie jednotlivých úrokov (s dôsledným rozlíšením zmluvného úroku a úroku z omeškania, vzhľadom na protirečivé konštatovanie súdu prvej inštancie „úroku z omeškania vo výške 28 % ročne“, úroky vo výške 28 % vo výške zmluvnej pokuty, porov. odsek 26. odôvodnenia napadnutého rozsudku).

18. Pri výklade vnútroštátneho práva bude súd prvej inštancie dodržiavať požiadavku eurokonformného výkladu dotknutých ustanovení právnych noriem, i s prihliadnutím na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie, týkajúcu sa obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, tak aby výklad vnútroštátneho práva bol zlučiteľný s cieľmi smernice (porov. rozsudok Súdneho dvora EÚ C-331/18 TE proti POHOTOVOSTĚ s.r.o. z 5. septembra 2019). Výklad právnej normy únie, podaný Súdny dvorom EÚ pri výkone svojej právomoci, objasňuje a spresňuje význam a dosah právnej normy tak, ako sa musí alebo by sa mala chápať a uplatňovať od okamihu, keď nadobudla účinnosť.

19. Svoj právny záver zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalobkyne, poskytne odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (porov. rozhodnutie Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

20. Pri písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia bude súd prvej inštancie postupovať v súlade s ustanovením § 220 CSP a preskúmateľným spôsobom vyjadrí skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol.

21. Súd prvej inštancie bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé s uvedením skutočností, ktoré žalobkyňa tvrdila, aké dôkazy označila, aké prostriedky procesného útoku použila, ako sa vo veci vyjadrila žalovaná a aké prostriedky procesnej obrany použila. Súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania.

22. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

23. Uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.